

Elke mens is een ruwe diamant waarin een schitterende briljant verscholen is.
De omvorming van ruwe delfstof tot verblindende schoonheid voltrekt zich geleidelijk aan,
met veel slijpen en schaven,
met geduldige en volgehouden inzet,
in kleine stapjes.

Vorming is nooit af.
Je groeit levenslang.

Onderwijsmensen zijn geologen die de bodem onderzoeken.
Samen met hun leerlingen staan ze verbaasd
over de schatten die je daar kan vinden en ontdekken.
Samen onderzoeken en cultiveren ze de ruwe materialen
om verborgen eigenschappen tot hun recht te laten komen.

In de katholieke dialoogschool integreren alle onderwijsmensen
de grondstoffen van het mens worden in hun vakmanschap.
Om ze in dialoog te brengen met zichzelf, met hun collega's, met hun leerlingen.

HET IS DE LERAAR DIE ERTOE DOET De gelaatstrekken van de leraar worden het meest wezenlijk getekend door zijn diepere zijn. Ben ik vertrouwd met het hachelijke en gratuite gegeven dat ik er ben? Laat ik vragen bij mij toe als: wie ben ik eigenlijk? Waar kom ik vandaan? Waar ga ik heen? Waar geloof ik werkelijk in? Is introspectie mij vertrouwd? Durf ik met mijzelf te spreken over mijn vooroordelen? Sta ik stil bij momenten van dieper ontwaken? Durf ik na te denken over mijn bestemming? Hoe sta ik tegenover God? Ben ik blijven steken in infantiele projecties? Heb ik misschien voortijdig afscheid genomen van Hem? Laat ik mij leiden door modieuze opinies? Heb ik wel eens onbevangen geluisterd naar mensen die uit ervaring spreken? Ben ik in staat over deze dingen te spreken met een ander, met mijn collega's? Al deze vragen raken de identiteit van de leraar, zijn diepere visie en missie. (...) Ben ik voor anderen, voor mijn leerlingen, een toegang tot dat geheimzinnige gebied van de menselijke identiteit, de menselijke persoon? Open ik in mijn persoon een toegang tot de Bron?

Kees Waaijman (1942), karmeliet en spiritualiteitskenner in Reflexief, maart 2004

Een leven lang zoekt elke mens antwoorden
op fundamentele vragen.
Mensen, boeken, films ... kunnen je daarbij inspireren.
In je eigen cultuur en in die van anderen.
Als een geoloog graaf je steeds dieper,
op zoek naar zin en samenhang.
Die grondhouding, je spiritualiteit, gaat dwars door alles heen.
Ze kleurt je hele mens zijn; thuis, op school, in je vrije tijd.
Je ademt haar in en uit zoals zuurstof.

DWARS DOOR ALLES HEEN – allemaal schatten

katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – september 2017, week 02

Een nieuw schooljaar brengt
telkens weer wat spanning teweeg.
Enerzijds is er
het vol verwachting uitkijken
naar alles wat we
van al onze dromen
het komende jaar
zullen kunnen realiseren.
Maar anderzijds
is er het besef
dat we er niet zijn
om alleen onze eigen dromen
waar te maken.

Er wordt immers
ook heel wat
van ons verwacht door anderen.
Deze verwachtingen
kunnen mooi aansluiten
bij onze eigen dromen
en dat is dan mooi meegenomen.
Maar soms staan deze verwachtingen
haaks op wat we zelf
willen doen en dan komen we
in een moeilijk spanningsveld terecht.

Hoe dan ook
is het belangrijk
om ons enerzijds bewust te zijn
van onze eigen dromen,
maar anderzijds
ook goed in kaart te brengen
welke externe verwachtingen
op ons af komen.
Dan kunnen we prioriteiten stellen
en de juiste keuzes maken.
Peter Steyaert

Wij keren weer terug naar ons werk.
Misschien is het zelfs voor de eerste keer
of mogelijk heeft ons werk
een nieuwe invulling gekregen.
In ieder geval, wij nemen het werk op.

Nemen wij het op, met het vuur van het begin?
Ooit is er in ieder van ons een vuur ontstoken,
dat ons naar kinderen/jongeren
in school heeft gelokt.
Is het vuur in ons ontstoken
door een leerkracht die wij bewonderden,
verafgoedden, aanbaden ...?
Of is het vuur gaan branden
omdat wij het juist anders wilden doen,
dan wij het zelf hebben ervaren?
Of is er in ons vuur gekomen
door kinderen die het in ons wel zagen?

Het vuur van het begin.

Het heeft te maken met jouw verlangen
om er te zijn voor kinderen/jongeren.
En met jouw droom
om een goede leerkracht te zijn.
En met jouw bereidheid
om kinderen/jongeren te laten voelen
dat je van hen houdt
en om hen bekommerd bent.

Dat vuur van het begin ...
voel nog maar eens waar het in jou brandt.
Wakker het aan.
Doe het oplichten.
Want onderweg is het wellicht wat bedolven
onder de hardheid van de werkelijkheid.
En daarom is het goed
van elk jaar te kunnen herbeginnen,
en bereid te zijn het te laten vlammen,
elke dag opnieuw, tien maanden lang.
Want als jouw vuur brandt,
dan wordt het warmer in heel je school,
bij je kinderen/jongeren, bij je collega's.

Eens heb jij het vuur ontvangen.
Mag het ook dit jaar in jou branden.
Rik Renckens